

விபஸ்ஸனா செய்தி மடல்

தமிழ் மாத இதழ்

[விபஸ்ஸனா: ஸயாஜி ஊபாகின் வழிமரபில், திரு சத்திய நாராயண கோயங்கா அவர்களால் போதிக்கப்படும் தியான முறை]

மலர்: 2 ★ இதழ்: 12 ★ மார்கழி: 2023 ★ விலை: ₹ 2.50/- ★ ஆண்டு சந்தா: ₹ 30/-

தர்மத்தின் பாதையில் ஐம்பது ஆண்டுகள்

திரு. சத்ய நாராயண கோயங்கா

2005 அக்டோபர் இதழான விபஸ்ஸனா பத்திரிக்கையிலும் விபஸ்ஸனா செய்திமடலிலும் வெளியான எஸ்.என்.கோயங்கா அவர்களின் கட்டுரையின் மொழியாக்கம் பின்வருமாறு.

1 செப்டம்பர் 1955! என் வாழ்வின் மிக முக்கியமான நாள்! பெரும் சாபமாக இருந்த தீராத, தாங்க முடியாத ஒற்றைத் தலைவலி இப்போது எனக்கு வரப்பிரசாதமாக மாறியது. எனது மதிப்பிற்குரிய ஆசிரியர் ஸயாஜி ஊபாகின் அவர்களின் விபஸ்ஸனா தியானப் முகாமில் பத்து நாட்கள் சேர்ந்தேன். முகாமில் எனக்கு கடுமையான சந்தேகம் இருந்தது. இருப்பினும், நான் முகாமிற்கு சென்றேன், அதிலிருந்து வியக்கத்தக்க பலன்களைப் பெற்றேன். இது நன்கு அறியப்பட்டதாகும்.

விபஸ்ஸனாவைப் பற்றிய எனது முக்கிய ஐயப்பாடு என்னவென்றால், அது ஒரு புத்த தியான பயிற்சிமுறை. அது என்னை இந்து மதத்தை விட்டு வெளியேறச் செய்தால் என்ன செய்வது? நான் பௌத்தனாக மாறினால் என்ன செய்வது? நான் என் மதத்தை விட்டுவிட்டால் நிச்சயமாக நான் வழிதவறி இழிந்து போவேன்! புத்தர் மீது எனக்கு பக்தி இருந்தபோதிலும், அவருடைய போதனையில் எனக்கு வெறுப்பைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை! அப்போதும்,

விபஸ்ஸனா முகாமில், சீலம் (ஒழுக்கம்), சமாதி (மனதை ஒருமுகப்படுத்துதல்) மற்றும் பஞ்ஞா (ஞானம்) தவிர வேறு எதுவும் கற்பிக்கப்படாது என்று ஸயாஜி எனக்கு புரிய வைத்ததால், நான் முகாமில் சேர்ந்தேன். என்னைப் போன்ற ஒரு இந்து அல்லது எந்த மதத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரும் ஒழுக்கம், மனதை ஒருமுகப்படுத்துதல் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றை எப்படி எதிர்க்க முடியும்?

ஒழுக்க வாழ்வு வாழ்வது, மனதில் தேர்ச்சியை வளர்த்துக்கொள்வது, ஞானத்தை வளர்த்துக்கொண்டு மனதைத் தூய்மைப்படுத்துவது - இந்த மூன்று போதனைகளை எந்த நியாயமான மனிதனும் எப்படி எதிர்க்க முடியும்? பதற்றம் நிறைந்த வாழ்க்கையின் விளைவாகவும், ஒற்றைத் தலைவலிக்கு மூலகாரணமாகவும் இருந்த கோபம், அகங்காரம் போன்ற எனது மன அசுத்தங்களிலிருந்து விடுபட விரும்பினேன். கூடுதலாக, நான் பிறந்த குடும்பம் மற்றும் நான் வளர்ந்த சூழ்நிலை ஆகியவை ஆரோக்கியமற்ற நடத்தையிலிருந்து

விலகி, ஒழுக்கமான நடத்தையை கடைப்பிடிக்க, எதிர்மறையிலிருந்து மனதை வைத்திருக்கும் இலட்சியத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளித்தன. எனவே, புத்தர் போதித்தது இதுதான் என்றும், விபஸ்ஸனா முகாமில் இது மட்டுமே கற்பிக்கப்படும் என்றும், வேறு ஒன்றும் இல்லை என்றும் ஸயாஜி கூறியபோது ஓரளவுக்கு நான் நிம்மதியடைந்தேன்.

புத்தரையும், தம்மத்தையும், சங்கத்தையும் தஞ்சம் அடையச் செல்பவர், மற்றும் நான்கு உன்னத உண்மைகளை அதாவது துன்பம், துன்பத்தின் தோற்றம், துன்பத்தின் அழிவு மற்றும் துன்ப அழிவுக்கு வழிவகுக்கும் உன்னத எண் வழிப் பாதையை சரியான ஞானத்துடன் பார்க்கும்போது மட்டுமே, உண்மையில், அடைக்கலம் பாதுகாப்பானது என்று கருதப்படும். இது, உண்மையில், உயர்ந்த அடைக்கலமாகும். அத்தகைய அடைக்கலத்தைத் தேடுவதன் மூலம் ஒருவன் எல்லா துக்கங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான்.

எனினும், சில சந்தேகங்கள் நீடித்தன. முகாமில் சீலம், சமாதி, பஞ்ஞா மட்டுமே செய்வதென்றும், வேறு எதையும் ஏற்கப் போவதில்லை என்றும் முடிவு செய்தேன்.

புத்த தம்மத்தில் நல்ல விஷயங்கள் இருப்பது உண்மைதான் என்று நினைத்தேன்; அதனால் தான் அது பல நாடுகளில் மற்றும் பல மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு கௌரவிக்கப்பட்டது. ஆனால் அனைத்து நல்ல கூறுகளும் நமது வேத நூல்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை. மற்றவற்றிலிருந்து விலகி இருக்க முடிவு செய்தேன்.

பத்து நாட்களின் முடிவில், ஸயாஜியின் கூற்றுக்கு இணங்க, முகாமில் சீலம், சமாதி மற்றும் பஞ்ஞா ஆகியவற்றைத் தவிர வேறு எதுவும் கற்பிக்கப்படவில்லை என்பதைக் கண்டேன். இந்த பயிற்சி இங்கேயே இப்போதே முடிவுகளை அளிக்கிறது என்பது இப்போது உண்மை என்று நிரூபனமானது.

வெறும் பத்து நாள் பயிற்சி என் மன அசுத்தங்களை ஒழிக்க ஆரம்பித்திருந்தது. என் பதற்றம் குறையத் தொடங்கியது, அதன் விளைவாக, ஒற்றைத் தலைவலி குணமானது. மார்பின் போதை ஊசிகள், தூக்க மாத்திரைகள் சாப்பிட வேண்டிய அவலத்தில் இருந்தும் விடுபட்டேன். விபஸ்ஸனாவின் தினசரி பயிற்சி என் மன அசுத்தங்களை பலவீனப்படுத்தியது; மேலும் எனது துன்பம் குறையத் தொடங்கியது. பயிற்சியில் எந்த தவறும் நான் காணவில்லை. இது முற்றிலும் குறைபாடற்றதாக இருந்தது. பயிற்சிமுறையில் எந்தப் பாதிப்பையும் என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. அது உண்மையிலேயே நன்மையாக இருந்தது.

முதல் முகாமிலேயே, என்னுடைய ஆன்மீகத் தேடல் முழு திருப்தி அடைந்தது. நான் விபஸ்ஸனாவை மிகவும் தூய்மையாகக் கண்டேன், மற்றொரு தியான பயிற்சியைத் தேடி வேறு எங்கும் செல்ல வேண்டிய அவசியத்தை நான் உணரவில்லை. விபஸ்ஸனாவை மேம்படுத்த, ஒவ்வொரு நாளும் நான் காலையிலும் மாலையிலும் ஒரு மணிநேரம் தியானம் செய்து, ஒவ்வொரு வருடமும் குறைந்தது ஒரு பத்து நாள் முகாமில் சேர்ந்தேன். சில நேரங்களில், நான் ஒரு மாத நீண்ட முகாமில் சேர்ந்தேன். இது அனுபவ மட்டத்தில் எனக்கு ஆழமான புரிதலைக் கொடுத்தது. நான் விபஸ்ஸனாவை மிகவும் பகுத்தறிவு மற்றும் தர்க்கரீதியான, நடைமுறைக்கேற்ற மற்றும் அறிவியல் பூர்வமான ஒன்றாக கண்டேன். அதில் கண்முடித்தனமான நம்பிக்கைக்கு இடமில்லை. என் ஆசிரியர் சொன்னதாலோ, புத்தர் சொன்னதாலோ அல்லது திபீடகத்தில் கொடுக்கப்பட்டதாலோ மட்டும் ஒரு நம்பிக்கையை வலியுறுத்தவில்லை. ஒருவர் அறிவுசார் மட்டத்தில் போதனைகளைப் புரிந்து கொண்டார், பின்னர் அனுபவத்தின் மட்டத்தில் அதை ஏற்றுக் கொண்டார்.

ஒருவர் அறியாமலும், புரிந்து கொள்ளாமலும், அனுபவிக்காமலும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

ஆர்ய சமாஜம் என்னை ஒரு பகுத்தறிவு சிந்தனையாளராக்கியது மட்டுமல்லாமல் குருட்டு நம்பிக்கைகளிலிருந்தும் என்னை விலக்கி வைத்தது. இதுவே, பெரும் பலனாக இருந்தது. விபஸ்ஸனா பயிற்சி மேலும் முன்னோக்கி கொண்டு சென்றது. அது என்னை வறண்ட அறிவுசார் மற்றும் தத்துவ வாதங்களிலிருந்தும், உணர்வு பக்தியின் உணர்ச்சிப்பிரவாகத்திலிருந்தும் விடுவித்து உண்மையான ஆன்மீகத்தை அனுபவிக்கக் கற்றுக் கொடுத்தது. நான் உண்மையில் அனுபவித்த உண்மைகளை ஏற்றுக் கொண்டு, நான் மேலும் முன்னேறி நுட்பமான உண்மைகளை அனுபவித்தேன். எனது மன அசுத்தங்கள் பலவீனமாகி வருகிறதா இல்லையா என்பதை தொடர்ந்து ஆராய்ந்தேன். தற்போதைய நிலையில் உண்மையான முன்னேற்றத்திற்கான போதனையின் முக்கியத்துவம் என்னைக் கவர்ந்தது. நிகழ்காலம் மேம்பட்டால் எதிர்காலம் தானாகவே மேம்படும் என்பதை நான் புரிந்துகொண்டேன். இந்த வாழ்க்கை மேம்பட்டால் அடுத்த வாழ்க்கை தானாக முன்னேறும். என் மனதை அசுத்தப்படுத்தியதற்கு நானே முழுப் பொறுப்பு என்பதும் எனக்குப் புரிந்தது. கண்ணுக்குத் தெரியாத வெளிப்புற சக்திகள் ஏன் என் மனதைக் கெடுக்க வேண்டும்? அதேபோல, என் மனதைத் தூய்மைப்படுத்தும் பொறுப்பு எனக்கு மட்டுமே இருந்தது. ஆசிரியர் மிகுந்த இரக்கத்துடன், பாதையைக் காட்டுவார். ஆனால் நான் தான் பாதையில், படிப்படியாக நடக்க வேண்டும். வேறொருவர் என்னை விடுவிப்பார் என்ற மாயையிலிருந்து விடுபட்டேன்.

இந்த பயிற்சி கண்ணுக்குத் தெரியாத தெய்வங்கள் மீது அவமதிப்பு அல்லது வெறுப்பை வளர்த்துக் கொள்ள

எனக்குக் கற்பிக்கவில்லை; மாறாக, அவர்களுக்காக மெத்தா (அன்பான-இரக்கம்) வளர்க்க இது எனக்குக் கற்றுக் கொடுத்தது. நம் விடுதலை நம் கைகளில் உள்ளது; அது நமது சொந்த விடாமுயற்சி மற்றும் விழிப்புணர்வைப் பொறுத்தது” என்ற உணர்வு அகங்காரத்தை ஏற்படுத்தவில்லை, ஆனால் என்னுடைய சொந்த பொறுப்பு பற்றிய தாழ்மையான விழிப்புணர்வை உருவாக்கியது. இந்த தன்னம்பிக்கை உணர்வு எனக்குப் பிடித்திருந்தது. சுயசார்பின் ஒரு பார்வைக்காக குபேரனின் (செல்வத்தின் கடவுள்) கருவூலத்தைத் துறந்தார்” என்று ஒரு கவிஞரின் இந்த வார்த்தைகளை நினைவுபடுத்தும் போது நான் பேரானந்தம் அடைந்தேன். என் வாழ்க்கை மாற்றப்பட்டது. நான் புதிதாக பிறந்தது போல் உணர்ந்தேன்.

2500 வருடங்களின் முதல் புத்த சாசனத்தின் கடைசி ஆண்டு 1954. இந்த ஆண்டில், சத்த சங்காயணத்தின் (ஆறாம் பிக்குகள் கூடும் சபை) போது சைவ உணவு வழங்குவதற்கான உணவு அமைப்புக் குழுவின் உறுப்பினராக நான் நியமிக்கப்பட்டபோது, நான் முதன்முறையாக புத்த சாசனத்துடன் தொடர்பு கொண்டேன். 1955 இரண்டாவது புத்த சாசனத்தின் முதல் ஆண்டு. இந்த வருடம் விபஸ்ஸனா தியானம் கற்றுக் கொண்டேன். இரண்டாவது புத்த சாசனத்தின் இந்த முதல் ஆண்டு எனது அதிர்ஷ்டத்தின் சூரிய உதயம் என்று தெரிகிறது. முதல் புத்த சாசனத்தின் இறுதி ஆண்டு விடியல், இந்த மங்களகரமான சூரிய உதயத்தைக் குறிக்கிறது. இந்த ஐம்பது வருட தம்ம பயணமானது என் வாழ்க்கையை அர்த்தமுள்ளதாகி, வெற்றியடையச் செய்திருக்கிறது. நான் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டதாக உணர்கிறேன்.

என் வாழ்நாள் முழுவதும் தர்மத்திற்காக அர்ப்பணிக்கப்பட்டும். ●